

Pròleg

El dia que t'acabis de llegir aquest llibre ens coneixerem en persona.

Sí, t'estic parlant a tu. Sí, sí, tu, qui ara mateix tens aquest llibre entre les mans. Quan te l'acabis, ens trobarem en persona. Que això és impossible? Confia en mi. A mesura que llegeixis, t'aniré donant els detalls necessaris perquè sàpigues qui soc. I no val saltar-te pàgines del llibre per arribar al final. Ja em sap greu, però és l'única manera que tindràs de reconèixe'm.

Ara mateix ja sé el que deus pensar: que això té trampa, que és impossible conèixer el personatge d'una novel·la. Doncs ves per on, aquí patines, perquè jo no soc un personatge de ficció. Jo soc una persona real. I t'explicaré tot el que necessites saber sobre mi perquè em coneguis quan

arribi el moment. Que per què ens hem de conèixer? Més endavant ho entendràs. Només et demano paciència.

A hores d'ara, tens dues opcions: o deixar de llegir el llibre o continuar. Si el deixes de llegir, cap problema; no deus de ser la persona que estic buscant. Ara bé, si continues endavant, si us plau, para molta atenció als detalls.

Perquè necessitaré que me'ls expliquis.

1

Vaig matar el meu pare.

Aquesta és la crua realitat. Podria haver començat d'una manera més suau, ho sé, però prefereixo dir les veritats tal com són, sense anestèsia. Després d'aquest començament, qualsevol cosa que t'expliqui no et semblarà tan greu. Que no m'afecta? És clar que m'afecta, però no m'ha quedat més remei que tirar endavant. Malgrat tot, no he tornat a ser el mateix. Ja te n'adonaràs. Quan ens vegem, si us plau, no treguis el tema del pare. En tot cas, parlem-ne si soc jo qui t'ho demana...

Et preguntaràs per què t'explico una situació tan tràgica, oi? Doncs perquè confio en tu i vull que em coneguis tal com soc, amb les meves virtuts i les meves misèries. Tu ho has triat! Jo t'he donat l'opció d'abandonar, però si has deci-

dit seguir llegint vol dir que ets la persona que estic buscant. Res no passa per casualitat.

Va, començo pel fet més traumàtic de la meua vida: vaig matar el meu pare d'un tret. Tinc imatges molt caòtiques d'aquell dia. Jo era molt petit i en tinc records difuminats. Va ser a la casa del Pirineu. És que teníem unes quantes cases, saps? La de Barcelona, la del Pirineu, la de la Costa Brava. Coses de la gent rica, que t'agafa la dèria de comprar cases... A mi m'encantava la casa del Pirineu, perquè era la típica casa de pedra enmig d'un prat, vora un rierol, on veies pasturar les vaques i senties cantar els ocells. De vegades penso que m'estic inventant aquella casa, que potser l'he vista en alguna pel·lícula i l'he convertit en l'escenari dels meus records, perquè fa la tira que no hi vaig. Ben mirat, tant és com era la casa!

Tenia nou anys quan vaig ser-hi per últim cop. Va ser l'estiu que vaig matar el pare. Hi havíem anat uns dies en família: el pare, la mare, el Borja i jo. Ah! I la Maria. Ella era com de la família. Sempre ens acompanyava durant les vacances i s'encarregava de cuinar i netejar. De tots els criats que teníem al pis de Barcelona, ella era la meua preferida.

—Chiquillo, pareces una cabra montesa —em repetia sovint amb un somriure.

I m'ho deia amb raó, perquè em passava el dia fora de casa, d'aquí cap allà, amunt i avall. M'agradava atrapar insectes del camp, banyar-me al riu, grimpar per les roques i mirar les estrelles de nit. Era un cul de mal seure.

I, sobretot, sobretot, sobretot, m'encantava la caça. D'acord, tècnicament, m'encantava veure les preses que el pare caçava. Perquè el pare era caçador. Quan agafava l'es-

copeta i marxava amb el tot terreny, tornava amb perdius, llebres i, fins i tot, senglars. Com m'hauria agradat anar-me'n amb ell!

—M'acompanyaràs quan siguis un home —em deia, ras i curt.

Era de poques paraules. El recordo un home gran, fort i d'ulls foscos. La seva mirada m'infonia respecte. Imagina-t'ho: els treballadors de l'empresa l'anomenaven el... el... el..., ostres, com l'anomenaven? Ah, sí! El Còndor. Tenia fama de controlar-ho tot des del seu despatx. Jo no sabia què era un còndor en aquell moment i m'imaginava que devia ser un altre nom del pare. Pensava que ell tenia molts noms: Santi a casa i el Còndor a la feina...

—A tu, Carles, t'hem de buscar un altre nom —em burxava el Borja—. A partir d'ara, et diré el Figaflor.

El meu germà gran era així de repel·lent. És clar, ell era el nen perfecte, el nen que tot ho feia bé, i era d'aquests que gaudia trepitjant els altres. A sobre, era l'ull dret del pare i de la mare. Això que els pares no tenen un fill preferit és mentida podrida, sempre n'hi ha un, de predilecte, simplement hi ha pares que ho dissimulen millor que d'altres. I el Borja era el preferit, encara que fos un malparit. Què hi farem! Almenys jo era el preferit de la Maria.

El que em feia més ràbia era que el Borja pogués acompanyar el pare de caça. Si tan sols ens portàvem tres anys de diferència! Tot i així, el pare se l'endua de tant en tant i jo em quedava a casa més sol que un mussol, mirant els caps dels animals dissecats que penjaven de la paret del menjador. N'hi havia uns quants: d'un cérvol, d'un porc senglar, d'un os... i, enmig de tots, hi havia l'espai per a l'escopeta.

Quan el pare tornava de caça, la netejava i la col·locava al centre de tots els seus trofeus. Com et deus imaginar, jo tenia prohibidíssim agafar-la.

Però aquella tarda se me'n va anar la castanya.

Va ser després de dinar. Tothom feia la migdiada menys jo. Estava jugant a fora quan vaig veure un porc senglar que bevia aigua a l'altra banda del rierol. Uau! El tenia a tret. Era la meva oportunitat de demostrar que m'havia fet un home! I ja em veus entrant a casa ràpid com un llamp, arrossegant una cadira i agafant l'escopeta de la paret. Sentia una eferescència interior.

Sabia com treure el fiador de l'escopeta. I quan la tenia entre les mans, quan estava a punt de sortir, el pare va entrar al menjador tot d'una. A partir d'aquí, tinc lapsus de memòria. Crec que em va cridar: "Deixa l'escopeta!" I jo em devia esglaiar. I llavors, el tret. Tots els records se centrifuguen dins del cervell com peces de roba en una rentadora.

Recordo una taca de sang al pit del pare. I tothom apareixent al menjador. Encara em ressonen els crits de la mare. I la cara d'horror del Borja. La Maria conduint-nos al Borja i a mi cap a l'habitació de convidats. Crec que ens va tancar amb clau.

El Borja no parava de plorar i d'acusar-me, ple de ràbia: "has matat el papa!", "ets un monstre!", "has matat el papa!". I jo em tapava les orelles per no sentir-lo i em deia a mi mateix que el pare es posaria bé, que només s'havia fet una ferida, que el curarien a l'hospital... No ens van deixar sortir de l'habitació en tota la tarda. Jo em vaig arraulir en una cantonada de l'habitació i em vaig abraçar les cames. En el fons, tenia por d'haver matat el pare, però m'intentava

convèncer que tot havia quedat en un ensurt. No recordo gaire més d'aquell dia. Tan sols el so de les sirenes de l'ambulància i els cotxes de policia. En teoria, uns agents van parlar amb mi en algun moment, però tots aquells instants se m'han esborrat de la memòria. Recordo, això sí, repetir-me que jo no era un assassí.

Malgrat tot, vaig acabar empresonat.

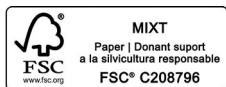
© del text: Arturo Padilla de Juan, 2026
© d'aquesta edició: Pagès editors, S L, 2026
C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

Primera edició: ??? de 2026
ISBN: 978-84-1303-731-8
DL: L 587-2026

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Paper certificat pel Forest Stewardship Council®

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.